



Socialistisch Alternatief

Nr. 3

maart - april 2011

Krant van de Nederlandse afdeling van het Comité voor een Arbeiders Internationale (CWI)

Voor strijd, solidariteit en socialisme

€2 (steun €3)

Stop Rutte, stop bezuinigingen

Het moet wel heel erg zijn als de directeur van de centrale bank in Engeland waarschuwt dat de levensstandaard misschien nooit meer herstelt van de financiële crisis. De geluiden in Nederland klinken minder dramatisch, maar ook hier zijn genoeg berichten in de kranten te vinden over dalende koopkracht en dat jaren lang.

Ouderen krijgen minder pensioen, mensen van middelbare leeftijd krijgen geen salarisverhogingen meer, jongeren hebben moeite om goede banen te vinden, de hypotheekrente blijft hoog, huren onbetaalbaar. Oja, en de benzineprijs torenhoog. De financiële crisis is niet zo maar een recessie waar de

economie na een paar jaar weer uit komt. De kosten zijn gigantisch en strekken zich over vele jaren uit. Gewone mensen moeten nog jaren betalen wat aan de banken is gegeven om ze overeind te houden. De kosten van de crisis blijven komen en het is eigenlijk verrassend dat er niet meer verzet is.

Voor de kapitalistische commentatoren kwamen de revolutionaire bewegingen in het Midden Oosten als een verrassing en ze leken uit de lucht te komen vallen. Hun onvermogen om de onderaardse vulkaan van woede te zien, moet wel heel groot geweest zijn. Woede die voortkomt uit massawerkloosheid, lage lonen en een lage levensstandaard.

Een begin van verzet is ook in Nederland al zichtbaar geweest. De "Schreeuw om Cultuur" eind november (200.000 deelnemers), de studentendemonstratie in december en de manifestatie voor de publieke sector

in februari. Het is de FNV-top niet gelukt om een pensioenakkoord met dit kabinet te sluiten waarin de risico's zoveel mogelijk naar de werknemers worden afgeschoven onder het motto: je moet betalen, maar je ziet maar wat je er uiteindelijk voor krijgt... de FNV moet net als in andere landen zoals Engeland en Frankrijk een nationale dag van protest tegen dit kabinetsbeleid organiseren waarop arbeiders en jongeren, werknemers en klanten van de publieke sector, uitkeringsgerechtigden, gepensioneerden, ouders en studenten de kans krijgen om uitdrukking te geven aan de enorme woede die ze voelen.

Niet als eenmalige gelegenheid om stoom af te blazen, maar als een begin. Het kabinet neemt de hele welvaartsstaat, vakbondsrechten en alles waar de arbeidersklasse voor gevochten heeft, op de korrel. De Provinciale Statenverkiezingen zijn ze niet meegevallen, maar ze veranderen daar niets aan. Zo'n enorme aanval vraagt om een duidelijk en vastberaden antwoord. De vakbondsleiding moet actie nemen en op landelijk niveau stakingsacties organiseren, de enige taal die de lakeien van het zakenleven begrijpen.



"de schreeuw om cultuur", landelijk protest tegen de bezuinigingen op kunst en cultuur

Op veel bijeenkomsten is al geroepen om actie en actie is nodig:

Demonstraties!

Een landelijke demonstratie tegen de bezuinigingen zou op een enorme opkomst kunnen rekenen. Het zou een belangrijke stap zijn in de mobilisatie van de arbeiders.



Studentenprotest december 2010

Stakingen!

Maar demonstreren is niet genoeg. Het was de massale stakingsactie in Egypte die Moebarak duidelijk maakte dat hij zou moeten opstappen. Stakingsacties in de publieke sector om deze te verdedigen tegen de bezuinigingen zijn nodig. De volgende stap zou een staking van één dag in de hele openbare sector moeten zijn.

Bezettingen!

Openbare gebouwen, diensten en middelen behoren toe aan ons en aan toekomstige generaties. Het is niet aan

politici om ze over te hevelen naar private winstmakers. Bezettingen om het publieke eigendom te verdedigen in samenwerking met de vakbonden, zijn nodig.

Gemeentelijke budgetten naar behoefte

In plaats van dat gemeentebesturen verzet tegen de bezuinigingen voorbereiden, nemen ze een flink voorschot op de bezuinigingen van het kabinet en kijken ze aan alle kanten naar waar ze kunnen snijden in de budgetten! Wij hebben gemeentebesturen nodig die budgetten opstellen aan de hand van wat er nodig is aan voorzieningen en diensten. Wij hebben volksvertegenwoordigers nodig die onze zaak behartigen, die voor ons opkomen en die we kunnen vertrouwen. Als gemeentebestuurders en raadsleden dat niet kunnen, moeten ze plaats maken voor anderen. De SP moet het voortouw nemen in het opstellen van budgetten aan de hand van wat er nodig is, en niet aan de hand van wat het kabinet beschikbaar stelt!



meer dan 1000 hoogleraren demonstreerden in Den Haag tegen de bezuinigingen op het onderwijs

WWW.SOCIALISTISCHALTERNATIEF.NL

Inhoud / Colofon

INHOUD

Pagina 1	Stop Rutte, stop bezuinigingen
Pagina 3	Economische ijstijd
Pagina 4-5 ..	Verkiezingen: Kabinet verzwakt, breed verzet nodig!
Pagina 6	Vakbondsstrijd Engeland: Geen overleg maar strijd!
Pagina 7	België: Politieke impasse
Pagina 8-9	Ierland: Twee zetels voor Socialist Party
Pagina 10-11	Revolte in Noord-Afrika en het Midden-Oosten
Pagina 12-13 ..	VS: Wat is er allemaal aan de hand in Wisconsin?
Pagina 14-15	Japan: Natuurramp legt falen kapitalisme bloot
Pagina 16-17	Nee tegen de onderwijsbezuinigingen!
Pagina 18	Nee tegen deze regering van verdeel-en-heers!
Pagina 19	Waar wij voor staan
Pagina 20	Stop Rutte, stop bezuinigingen, deel 2



Web: www.socialistischalternatief.nl
 Mail: info@socialistischalternatief.nl
 Telefoon: 084-8310656 (voicebox)
 Eindredactie: Eefje Schrevel
 ISSN: 0169-7714

Neem een abonnement op Socialistisch Alternatief voor 15 euro voor 5 nummers, of 25 euro voor een steunabonnement.
 Maak een van bovenstaande bedragen over op giro 2079240 t.n.v. Offensief, onder vermelding van "abonnement".

Neem een abonnement op Socialistisch Alternatief (voorheen Offensief), of word actief lid.
 Neem contact met ons op voor het bijwonen van een bijeenkomst, of om een afspraak te maken voor een gesprek.

WWW.SOCIALISTISCHALTERNATIEF.NL

Economie

Economische ijstijd

Onder economen is er lange tijd angst geweest voor een dubbele dip: na de financiële crisis van 2008 zou de economie weer een beetje opkrabbelen, maar dan door de straffe bezuinigingen weer in elkaar ploffen. Tot nu toe is dat in ieder geval niet gebeurd, constateren economen zelfgenoegzaam. Maar gaat het alsnog gebeuren?

Door Gerbrand Visser

De vraag is eigenlijk: kan het wel uitblijven? Eigenlijk niet: de bezuinigingen die in alle belangrijke kapitalistische landen worden doorgevoerd, sluiten eigenlijk uit dat de economie nog groeit. De komende jaren zit de economie in de tang van verminderde overheidsbestedingen en lagere particuliere uitgaven vanwege de daling van de inkomsten van vrijwel alle gezinnen en huishoudens.

De Europese Centrale Bank (ECB) gaat binnenkort de rente verhogen. Dat is goed nieuws als je een flink spaartegoed bij de bank hebt staan, maar in alle andere gevallen is dat slecht nieuws. De ECB verhoogt de rente namelijk om de prijsstijgingen een halt toe te roepen. De benzineprijs is overduidelijk zo'n geval, maar ook de prijzen van voedsel gaan omhoog. Je hoeft geen raketgeleerde te zijn om de snappen dat bij stijgende prijzen en dalende of gelijkblijvende inkomens de uitgaven achteruit gaan.



Het gaat om simpele cijfers. De koopkracht daalde in 2010 met 0,4 % en daalt in de komende jaren met 0,75%. Een hele batterij maatregelen zit bovendien nog in het vat: verhoging van de kosten voor ziektekosten en kinderopvang, verdere verhoging van de benzine- en dieselprijzen, hogere prijzen voor het openbaar vervoer en voedsel. Dit alles betekent dat de koopkracht sterker daalt. Voor het eerst sinds de Tweede Wereldoorlog komen er meerdere jaren aan waarin de koopkracht daalt.

Maar voor de grote bedrijven is de crisis voorbij. De banken maken opnieuw miljardenwinsten. Analisten verwachten dat de grootste bedrijven in Nederland behoorlijke winsten blijven maken. De beurs doet het uitstekend, begin februari werd het hoogste niveau sinds oktober 2008 gehaald. De nettowinst van Shell steeg met 246 procent tot 6,79 miljard dollar, bij Heineken was dat 2,61 miljard euro...

De topmanagers kunnen zich opmaken voor nieuwe recordbonussen. In de VS werd het record gebroken: Jamie Dimon van zakenbank JP Morgan kreeg vorig jaar een bonus van 17 miljoen dollar, 20% meer dan in 2009. Voor de topmanagers en hun politici is dit misschien wel het einde van de crisis, maar voor de meerderheid van de bevolking niet. Op dit ogenblik leeft 13% van de Nederlandse bevolking in armoede. Vooral onder ouderen met alleen een AOW-uitkering of bij vrouwen in de bijstand is de armoede groot.

De energieprijzen gaan in het komend jaar met 3-4% omhoog. Energiemaatschappijen boeken rekordwinsten. Ook het langer open houden van kerncentrales is voordelig: ze waren immers al afgeschreven.

De druk vanuit Europa om te bezuinigen en de lonen laag te houden is enorm. Zij willen ons laten betalen voor hun crisis. Wat dit betekent, zien we onder meer in de VS waar intussen 43,6 miljoen mensen (14,1% van de totale bevolking) overleeft op voedselbonnen. Hun aantal is sinds het begin van de crisis met 5 miljoen aangegroeid. De huizenmarkt in de VS zit nog altijd muurvast en de huizenprijzen zijn ten opzichte van vorig jaar met 16% gedaald. In Ierland staat emigratie terug op de agenda. In Duitsland groeit het aantal werkenden met een loon onder de 10 euro bruto per uur fors aan en ook 5 euro bruto per uur is geen uitzondering meer. Regering en werkgevers zijn vastbesloten om de levensstandaard van de arbeiders naar beneden te halen. Daartegen is verzet nodig. De ernst van de aanvallen in Nederland en in Europa maakt dat ook het verzet serieus moet worden genomen, blufpoker of een rondje onderhandelen zijn hier niet genoeg. Op basis van een actieve betrokkenheid van onderaf moeten we werken aan een krachtsverhouding waarmee we duidelijk maken dat wij hun crisis niet zullen betalen! Hoe diep die ook wordt.

Binnenland

Verkiezingen:

Kabinet verzwakt, breed verzet nodig!

Mark Rutte, Geert Wilders en Maxime Verhagen (VVD, PVV en CDA) stond maar één ding voor ogen bij de verkiezingen voor Provinciale Staten op 2 maart 2011: het behalen van een meerderheid in de Eerste Kamer. Koste wat het kost moest de politieke basis voor de formule van het kabinet versterkt: 18 miljard bezuinigen met het gepraat van Wilders over moslims als de oorzaak van alle kwaad als afleiding.

door Pieter Brans

Met gemak krijgen deze verkiezingen de prijs voor de meest absurde slogan ooit: "Nederland teruggeven aan de Nederlanders". Tja, die tweehonderd families die de hele Nederlandse economie in handen hebben, die hebben ze toch nog gewoon? Van de gewone mensen wordt van alles afgepakt, voorzieningen op het gebied van onderwijs, gezondheidszorg, cultuur en welzijn, maar gelukkig kregen ze er "Nederland" voor terug. Dat voelt al een stuk beter..

hun positie te versterken, toen het CDA het liet afweten. Zij zien de bezuinigingen als essentieel voor de toekomst en Mark Rutte gaat het doen, hij is de enige.

Heel rechts Nederland wilde de kans om zich nu eindelijk eens politiek de vingers af te likken niet laten afnemen door de zeurpieten van 'links' in de Eerste Kamer. Een briefschrijver aan de "Volkskrant" van 8 maart stelde zelfs dat de pers de mogelijkheid moest onderzoeken dat de bevrijdingactie van een Nederlander in Libië een verkiezingsstunt was geweest. Inderdaad zou dit kabinet, Rutte, de marine, door de Telegraaf en commerciële omroepen in chocoladeletters gezet, niet meer kapot gekund hebben als het gelukt was... Ook Socialistisch Alternatief vindt dat deze mogelijkheid onderzocht moet worden, maar dan niet door de burgerlijke pers, maar door de arbeidersbeweging zelf.



Ambtenarenstaking 17 februari

De ondernemers (VNO) hadden hun aarzelingen over de deining die het gedoogkabinet in binnen- en buitenland zou veroorzaken al laten varen, zo ook hun teleurstelling over het uitblijven van snellere ontslagen en WW. Voor hen was dit kabinet en het bezuinigingspakket het wel! Zij hadden dit kabinet leren waarderen als een unieke kans om



Brandweermannen protesteren op de Dam tegen de aangekondigde bezuinigingen.

Binnenland

De vurig voor en door rechts gewenste meerderheid in de Eerste Kamer lijkt er niet te komen. Hoe de Provinciale Staten voor de Eerste Kamer stemmen is ingewikkeld, maar 38 zetels voor het kabinet zitten er kennelijk niet in. Dat betekent een verzwakking van dit kabinet en de krachten die het steunen.



Studentendemonstratie tegen de bezuinigingen in het onderwijs, 9 februari

De VVD heeft met Mark Rutte als premier niet door kunnen pakken. Het CDA verliest flink en de PVV is bij deze verkiezingen simpelweg niet zo sterk geworden als gedacht. Voor de arbeidersklasse in Nederland is het gebrek aan een politieke basis voor dit rechtse kabinet in de Eerste Kamer vanzelfsprekend beter dan wanneer rechts een dijk van een meerderheid in het hele parlement zou hebben. Maar niemand zal zo dom zijn om zich daarop te verkijken en zich in slaap te laten sussen. Het is onmogelijk om de Partij van de Arbeid, zoals de burgerlijke pers, bij links in te delen. De PvdA is verantwoordelijk voor een lange waslijst van bezuinigingen op het levenspeil van de arbeiders en verantwoordelijk voor het kritiekloos uitkeren van 30 miljard euro aan de banken! Groen Links is een neoliberale partij, voorstander van uitholling van het ontslagrecht en beperking van de WW. Deze partij steunt zelfs het kabinetsplan om een missie naar Afghanistan te sturen!

Dat betekent dat alleen de beperkte basis van SP in de Tweede Kamer en de nog beperktere basis

in de Eerste Kamer (van 12 naar 8 zetels gedaald) beschikbaar is om het verzet politiek uit te dragen. Natuurlijk moet daar optimaal gebruik van worden gemaakt (daar ligt ook de taak van de SP voor de toekomst!), maar het zou onzin zijn om daar beslissende resultaten van te verwachten. Het kabinet heeft de eerstkomende drie jaar geen verkiezingen meer voor de boeg! Het zal daar maximaal gebruik van willen maken en roepen dat er geen alternatief is voor dit kabinet!

Resultaten in de strijd tegen de bezuinigingen moeten komen van direct verzet van betrokkenen, van studenten tegen de kortingen op de stufi en de verhogingen van het collegegeld, van patiënten tegen de bezuinigingen in de gezondheidszorg, van arbeiders in de publieke sector tegen de ontslagen en de dalingen van de lonen, van huurders tegen de inperkingen van de huursubsidie enz. enz. Natuurlijk heeft de arbeidersklasse er belang bij het verzet in alle gevallen te verbreden en solidariteit tussen de verschillende bewegingen op te bouwen. In heel Europa ontstaat een enorm gevecht tegen de pogingen van rechtse regeringen om de gevolgen van de crisis op de arbeiders af te wentelen. In de Arabische wereld ontstaat revolutie na revolutie tegen de onderdrukking en de armoede in de regio. Dit kabinet vertrekt niet uit eigen wil, politieke oppositie is er nauwelijks, alleen verzet vanuit de samenleving werkt!



Ongeveer 1000 hoogleraren demonstreerden in Den Haag tegen de bezuinigingen op het onderwijs

**NEE TEGEN HET KABINET RUTTE!
STOP ALLE BEZUINIGINGEN!**

Vakbondsstrijd

Engeland toont de weg vooruit Geen overleg, maar strijd!

De grote demonstratie van 2004 toonde Nederland de macht van de vakbeweging. Hoewel duizenden burgerlijke commentatoren, academici en journalisten de vakbeweging al hadden afgeschreven, kwamen 200.000 vakbondsleden op het Museumplein demonstreren tegen de plannen om het vroegpensioen af te schaffen. Ook het RTL-journaal gaf in die dagen aan dat een meerderheid van de Nederlanders het de moeite waard vond om de strijd aan te gaan voor het vroegpensioen en de pensioenen in het algemeen.

Door Peter den Haan

De vakbondstop heeft toen de kapitale fout gemaakt niet door te bouwen op dit enorme succes, maar om het in de achterkamertjes van het overlegcircuit te verstoppen. Sindsdien is keer op keer gebleken dat strijd loont: dat gold bij TNT, in de schoonmaaksector, bij de gemeenteamtbeambtenaren. De macht van de vakbeweging ligt op straat en in de bedrijven. Demonstreren en, als dat niet helpt staken, is ouderwets, maar de enige weg vooruit. Niet naar het oordeel van de vakbondstop helaas, want die probeerde keer op keer tot akkoorden te komen met de werkgevers, het kabinet of beiden. Een tijdje terug was er nog sprake van de wens om een sociaal akkoord te sluiten.

Maar het voorgestelde pensioenakkoord is schandelijk. Zelfs aan al opgebouwde rechten zou worden getornd! Dat is een vorm van diefstal en contractbreuk die nog niet is vertoond in pensioenland. Ook de landsadvocaat, toch niet echt een linkse instelling, gaf aan dat dit niet aanvaardbaar was. Het komt erop neer dat anderen, de werkgevers en de pensioenfondsen, er vandoor gaan met het uitgestelde loon dat je hebt verdiend! Ook schandelijk is dat het een situatie zou hebben opgeleverd waarin de pensioenen voor de beterverdieners nog een beetje overeind waren gebleven, maar de rekening vooral betaald zou worden door de (korter levende!) lager betaalden.

Ongetwijfeld zijn de kabinetsplannen nog weer een graatje erger en die zullen de risico's, net als de werkgevers, wel helemaal bij de werknemer neer willen leggen. Nog steeds valt moeilijk uit te leggen waarom in de honderd jaar waarin pensioenen bestaan, nu plotseling onmogelijk is geworden om ouderen een pensioen te garanderen. Vroeger waren er ook crises, oorlogen en recessies. Maar het lukte. Zo niet nu: de banken slokken zo ontzettend veel kapitaal op dat de staat en de ondernemers zelfs de pensioenfondsen willen leegzuigen!

Het is voor de Nederlandse vakbeweging een dieptepunt geweest dat men blijkbaar bereid is geweest om zelfs bestaande rechten op te geven voor de boterzachte rechten die het nieuwe akkoord zou geven. Gelukkig is dit door een opstand van kaderleden in de bondsraad van FNV bondgenoten en AbvaKabo gekeerd.



Londen 26 maart 2011 - Grote vakbonds-demonstratie; 700.000 arbeiders demonstrenen tegen de bezuinigingen.

De weg die de FNV moet nemen is die andere vakbondsfederaties in Europa ook inslaan, die van strijd. De grote vakbonds demonstratie van de TUC op 26 maart in Londen met 700.000 deelnemers is wat dat betreft een fantastisch succes, maar ook stakingsacties zullen nodig zijn om te voorkomen dat gewone vakbondsleden en gewone werknemers een gigantische rekening voorgeschoteld krijgen en moeten opdraaien voor de redding van het kapitalisme. Net als in Engeland, staat de Nederlandse regering in feite zwak. Breed maatschappelijk verzet tegen de bezuinigingen onder leiding van de vakbeweging, tegen kernenergie, tegen het uitkleden van de pensioenen, maakt wel degelijk een kans van slagen en stelt de noodzaak van een alternatief voor het kapitalisme aan de orde.

België

Politieke impasse

In 2007 startte de strijd om de splitsing van het kiesdistrict Brussel-Halle-Vilvoorde (B-H-V), een district in Vlaanderen met een minderheid aan Franstaligen die Brusselse partijen mag stemmen. De verkiezingsstrijd mondde eerst uit in een instabiele regering-Leterme (I en II). Na maanden geduw en getrek kwam men overeen tot een regering die het land zou besturen terwijl de betrokken partijen verder zouden onderhandelen over de toekomst van het kiesdistrict en de daaraan gekoppelde staatshervorming.

Door Thomas Keirse

In 2010 trokken de Vlaamse liberalen (Open VLD) de stekker eruit: de regering viel en de onderhandelingen werden opgeschort. De verkiezingen die in 2010 volgden, waren een aardverschuiving. De Vlaams-nationalistische N-VA werd de grootste Vlaamse partij met 28%. Aan Franstalige zijde wonnen de Franstalige sociaaldemocraten van de PS met 37%. Sindsdien slepen de onderhandelingen al meer dan 280 dagen aan. En toch lijken alle traditionele partijen in België het over een ding eens te zijn. Er zal bezuinigd moeten worden. Wat houdt hen ervan om een regering te vormen?

Zowel binnen als buiten België wordt in media vaak gewezen op de verschillen in strategieën van de betrokken spelers. De N-VA zou het land willen splitsen, terwijl de PS "Belgicistisch" zou zijn. Maar een dergelijke karakterisering blijft oppervlakkig. Zowel PS als N-VA (en de overige betrokken partijen) zijn bereid compromissen te maken. Wat de partijen vooral dwarszit is hoe er bezuinigd moet worden.

De beoogde staatshervorming wil vooral de competitie tussen de landsdelen versterken. Op die manier kunnen bezuinigingen uitgevoerd worden zonder een continue vrees voor een verenigd verzet vanuit de Belgische arbeidersklasse. Ook zal regering heel waarschijnlijk sociaaldemocraten en christendemocraten insluiten. Dat zijn namelijk de zogenaamde partners van de twee grootste vakbonden in België. Op die manier wordt de vakbondsleiding verantwoordelijk gemaakt voor het beleid.

Algemeen beschouwd zijn marxisten geen voorstanders van een verdere opdeling tussen Vlaamse en Franstalige arbeiders. Wij staan voor een oplossing van de nationale kwestie in het voordeel van de arbeidersklasse. We zijn ook geen voorstanders van een opdeling van staten.

De inefficiëntie die reeds in België bestaat wat betreft het onderhoud van wegen en waterlopen kan hier tot voorbeeld dienen. De recente overstromingen in Vlaanderen bijvoorbeeld werden veroorzaakt door gebrekkige afspraken over de uitbaggering van Belgische rivieren. Terwijl in Wallonië de reeds

gebaggerde rivieren extra capaciteit konden meevoeren konden de ongebaggerde Vlaamse bekkens die maar moeilijk aan.

Vandaag denken veel mensen dat de nationale kwestie kan worden opgelost door een oplossing te vinden voor het conflict over de staatshervorming. Daarom lijken velen ervan overtuigd dat de staatshervorming nodig is. Ten onrechte denken wij. Om de nationale kwestie op te lossen moeten eerst en vooral meer middelen worden vrijgemaakt zodat de leden van de verschillende taalgroepen, waarvan de arbeidersklasse de meerderheid is, hun noden kunnen bevredigen, en moeten minderheden zich ten volle kunnen ontplooiën.

Ook de huidige problemen die gepaard gaan met de uitbreiding van Brussel over Vlaams grondgebied kunnen enkel zo worden opgelost. (Denk maar aan de hoge woningprijzen in de Vlaamse rand rond Brussel die maken dat vooral welgestelde Franstaligen en Brusselaars er zich vestigen.) Zowel de Franstalige als de Vlaamse partijen slagen er niet in een beleid voor te stellen dat de tekorten in de hoofdstad kan verhelpen.

Belgische arbeiders – Vlamingen, Brusselaars, Walen of Duitstaligen – moeten ervoor vechten om zelf controle te kunnen uitoefenen over alle aspecten van de samenleving. Zo kunnen ze de middelen verkrijgen voor hun eigen ontplooiing. Het zou een democratisering betekenen meteen recht op zelfbeschikking, zelfbestuur in eigen taal, de geregelde verkiezing van elk bestuur en de permanente afzetbaarheid van verkozenen. Enkel op die manier kunnen op democratisch wijze de middelen verdeeld worden die goedkope woningen, een degelijk minimumloon, gratis onderwijs en een degelijke sociale zekerheid moeten garanderen.

Een positieve oplossing kan dus enkel bereikt worden als de arbeidersklasse haar eigen 'staatshervorming' oplegt. Als ze m.a.w. de burgerlijke staat overtreft met democratische organen die zich uit de strijd ontwikkeld hebben. Die strijd kan niet anders dan een gevecht voor een socialistische maatschappij op het oog hebben. Met een democratisch geplande economie die niet de winstzucht van een kapitalistische elite vooropstelt, maar de reële behoeften van alle mensen.

Verkiezingen Ierland

Twée zetels voor Socialist Party

De parlamentsverkiezingen in Ierland in februari waren een historische gebeurtenis. Je zag de dominante Fianna Fail bijna in elkaar storten. Deze burgerlijke partij wordt vervangen door een Fine Gael/Labour-coalitie. Die partijen boekten winst, maar de verkiezingen zagen ook de opkomst van een nieuwe strijdbare oppositie in de vorm van de Verenigde Linkse Alliantie (ULA), die vijf zetels won.

Door Wjard van Leeuwen

De Fianna Fail partij - in Ierland opgericht bij de stichting van de Ierse staat begin jaren '20 en een van de meest succesvolle Europese kapitalistische partijen de laatste tachtig jaar - werd gekraakt bij de verkiezingen vanwege de door de EU/IMF opgelegde bezuinigingen op de Ierse arbeidersklasse. Toch zal de nieuwe Fine Gael/Labour-regering slechts kleine wijzigingen aan het bezuinigingsprogramma aanbrengen en verder het beleid voortzetten om de arbeidersklasse te laten betalen voor de spectaculaire economische crash en redden van de banken.



De verkiezingen vonden plaats tijdens een diepe economische en dus sociale crisis en tegen de achtergrond van de bezuinigingen die de coalitieregering van Fianna Fail en de Groenen met de EU en het IMF zijn overeengekomen. De afschuw van de arbeidersklasse =tegenover Fianna Fail was overal voelbaar tijdens de verkiezingscampagne.

De ineenstorting van Fianna Fail geeft aan hoe het gezag en de basis voor het kapitalisme zijn ondermijnd. In 2007 kreeg Fianna Fail 41,6% van de stemmen en 78 van 166 zetels. In 2011 kreeg Fianna Fail slechts 17,4% en 20 zetels in totaal en maar één zetel in Dublin (waar ze 20 zetels hadden in 2007). Fianna Fail sterft nu mogelijk uit in de steden en stedelijke gebieden. De Groenen werden niet gespaard en ging van zes zetels naar nul.

De belangrijkste begunstigden van deze verkiezingen werden Fine Gael (36,1% tot 8,8%) met 76 zetels,

Labour (19,4% tot 9,3%) met 37 zetels en Sinn Fein (9,9% tot 3%) met 14 zetels. In het kader van de swing van deze "officiële" oppositiepartijen in de "Dail", het Ierse parlement, is het succes van de Socialistische Partij en de ULA in het verkrijgen van 5 zetels een belangrijk gegeven.

De nieuwe coalitieregering van Fine Gael en Labour werd op 9 maart gevormd met de grootste meerderheid van de enige regering in het parlement. Ze hebben al duidelijk gemaakt dat ze de erfenis van de soberheid, bezuinigingen en de bankredden van Fianna Fail zal overnemen. Tegen het einde van maart zullen Fine Gael en Labour bijvoorbeeld een reddingsplan van 10 miljard euro voor de banken hebben geïmplementeerd.

De enorme dosis aan bezuinigingen zal het nieuwe kabinet vrij snel impopulair maken. De aanhoudende crisis maakt het waarschijnlijk dat de steun voor zowel Fine Gael en Labour in de komende maanden en jaren afbreekt, net zoals de steun voor Fianna Fail en de Groenen verdampte bij deze verkiezingen.

De nieuwe regering zal meteen naar de EU en het IMF stappen om te proberen door heronderhandelingen van de voorwaarden een zachtere versie van de EU/IMF-deal te krijgen. Dat is mogelijk, maar zeker niet gegarandeerd. Eventuele wijzigingen zullen geen oplossing vormen voor de economische crisis, noch voor het reële vooruitzicht van een nationaal faillissement. Volgens het Memorandum van Overeenstemming over de EU/IMF-deal moet, bovenop de € 6 miljard bezuinigingen in het eerste jaar die deze instellingen willen, een herziening komen van arbeidsovereenkomsten voor de particuliere sector; een herziening (bezuinigingen) van het maatschappelijk welzijn / werkloosheidsuitkeringen; een 'Home Tax'; bezuinigingen op de werkgelegenheid en pensioenen in de openbare dienst en voorbereiding voor een waterbelasting. Dit creëert de basis gecreëerd voor een massale opstand.

Investerings in de Ierse economie daalden vorig jaar met 31%. Dit soort van instorting of staking van de investeringen in combinatie met het draconische bezuinigingsprogramma zal de economie de komende

Verkiezingen Ierland

vier jaar waarschijnlijk in een deflatoire spiraal brengen die elke kans op het terugbetalen van de enorme schulden onmogelijk maakt.

De schulden zitten nu als een molensteen om de nek van de Ierse bevolking en zal enorme weerstand oproepen. Fine Gael en Labour zullen betogen dat er geen andere manier is dan bezuinigen, die de levensstandaard van de mensen zullen vernietigen. De regering heeft een grote meerderheid, maar is niet stabiel en als de hoop op werkelijke veranderingen verloren gaat, zal de politieke steun wegsmelten.

Sinn Fein verdrievoudigde zijn zetels naar 14. De vijf parlementsleden van de Sinn Fein waren tegen het bezuinigingsakkoord met EU en IMF en gebruikten hun platform in het parlement op een handige manier door tegen de begroting van de vorige regering te ageren begin december. Sinn Fein zal zeker meer steun krijgen, maar de oppervlakkigheid waarmee deze partij gekant is tegen de bezuinigingen, zal de partij opbreken. In Noord-Ierland is Sin Fein deel van het bestuur en heeft bezuinigingen geaccepteerd en doorgevoerd, in plaats van de bezuinigingen van de regering in Londen te bestrijden. In het zuiden heeft Sinn Fein in verschillende gemeenteraden steun gegeven aan bezuinigingen. Zo'n aanpak zal een sterke rem zijn op het potentieel voor Sinn Fein.

De Socialistische Partij / ULA heeft gesteld dat als de mensen ze kiezen ze een strijdbare oppositie zullen vormen. De Socialistische Partij heeft gepleit voor een echt alternatief, duidelijk gemaakt dat er geen oplossingen zijn op basis van de kapitalistische markt en de noodzaak om de economie op een democratische manier te nationaliseren naar voren gebracht.

Het oprichten van de UAL (Verenigd Linkse Alliantie) voor de verkiezingen is cruciaal gebleken. Het profiel dat hij heeft gekregen en nu de verkiezing van vijf parlementsleden, betekent dat de oppositie tegen het bezuinigingsbeleid die er zeker gaat komen, een echt links en arbeidersgeluid zal hebben.



Als de VLA de strijd aangaat op belangrijke kwesties voor werkende mensen en als hij een duidelijk links en socialistisch programma naar voren brengt, kan hij een duidelijke weg vooruit bieden en een belangrijke kracht worden om de woede en radicalisatie die als een golf door Ierland heen zal gaan in de komende maanden en jaren tot uitdrukking te brengen. In de situatie ligt een explosief potentieel voor de VLA maar vooral voor de Socialistische Partij besloten. Dit is immers een strijdbaar socialistisch alternatief voor de ongehoorde crisis van het Ierse kapitalisme. Voor andere Europese landen, maar ook Nederland, biedt een succesvolle politiek voor de arbeiders een gids voor actie in de strijd tegen de bezuinigingen die door de kapitalistische partijen worden opgelegd.

De Verenigde Linkse Alliantie (VLA) bestaat uit de Socialistische Partij, de People before Profit Alliance (PBPA), de Werknemers en Werklozen Action Group (WUAG; Tipperary) en de onafhankelijke socialistische fractie in Sligo.

Joe Higgins en Clare Daly werden verkozen voor de Socialistische Partij, die het proces dat heeft geleid tot de vorming van de Verenigde Linkse Alliantie heeft gestart. Daly werd voor de eerste keer gekozen in de kieskring Dublin North (met 7.513 eerste voorkeur stemmen of 15,2%), terwijl Higgins in het parlement werd gekozen in Dublin West (met 8084 eerste voorkeursstemmen of 19%).

De drie andere verkozen leden van het parlement voor de VLA waren Joan Collins (PBPA) in Dublin South Central, met een eerste voorkeur stemming van 6.574 of 12,9%, Richard Boyd Barrett (PBPA / SWP), in Dun Laoghaire, met 6.206 of 10,95% en Seamus Healy (WUAG) met 8.818 of 21,3%. De VLA kwam uit in elf van de twaalf Dublin kiesdistricten en kreeg 38.808 eerste voorkeur stemmen of 7,6% van de totale stemmen in deze kiesdistricten.

Ook in andere plaatsen had de Socialistische Partij kandidaten (Dublin South West, Mid West, en Noord-Oost, Laois Offaly, Carlow Kilkenny en Limerick City). Mick Barry had een uitstekende campagne in Cork North Central en kreeg 4.803 (9,2%) eerste voorkeur stemmen, bijna drie keer het aantal van 2007. Het draagvlak van de Socialistische Partij is in al deze gebieden versterkt.

Revolte in Noord-Afrika en Midden-Oosten

Libië – nee tegen buitenlandse militaire interventie!

Voor een onafhankelijke beweging van arbeiders, armen en jongeren om de revolutie voort te zetten!

Als dit artikel geschreven wordt, zijn de eerste bombardementen op Libië door Westerse gevechtsvliegtuigen een feit. Velen zullen denken dat dit militair ingrijpen noodzakelijk is om de bloeddorstige dictator Ghadaffi te stoppen; ook in Libië zelf werd het besluit van de VN dat militair ingrijpen mogelijk maakt met gejuich begroet. Maar militaire interventie door westerse imperialistische landen zal de Libische bevolking niet helpen. Westerse leiders grijpen in Libië in met hun eigen economische en politieke bedoelingen: een regime installeren in het olierijke Libië dat voor hen wat betrouwbaarder is dan dat van Ghadaffi. Net zoals in Irak gebeurd is, kan imperialistische interventie slechts leiden tot het vervangen van de ene dictatuur door de andere, met dezelfde onderdrukking, misère en armoede voor de bevolking. Alleen de strijd van de arbeiders en de armen zelf, met de steun van de arbeidersbeweging internationaal, kan werkelijk verandering brengen in het leven van de massa van de bevolking. De revoluties in Tunesië en Egypte hebben aangetoond dat het juist de strijd van die massa's is, die dictators kan verdrijven.

Hypocrisie van Westerse leiders

Tot voor kort hadden Westerse leiders er geen enkele moeite mee om zaken te doen met dictator Ghadaffi. Ook Nederland leverde wapens aan Libië: onderdelen van Chinooks en bewakingsradar. Ben Ali in Tunesië en Mubarak in Egypte konden rekenen op Westerse steun, totdat ze verdreven werden door de bevolking. De Franse president Sarkozy bood Ben Ali zelfs nog politieke hulp aan om de "rust te herstellen" in de eerste fase van de revolutionaire beweging in Tunesië. De VS steunde zijn belangrijke bondgenoot Egypte onder Mubarak met miljarden dollars. Nederland is een belangrijke leverancier van wapens aan Egypte, en leverde onder meer pantservoertuigen aan zowel Bahrein als Egypte. Zeer recent nog lekte uit dat het "privébezoek" van koningin Beatrix aan de Sultan van Oman mede bedoeld was om een flinke wapendeal (voor honderden miljoenen aan fregatten) te sluiten. Ook speelden de belangen van de Rotterdamse haven in Oman waarschijnlijk een rol in deze verkapte handelsmissie. En dit gebeurt op het moment dat de bevolking die op straat komt bruut wordt onderdrukt!

Westerse leiders en bedrijven hebben bewezen er geen problemen mee te hebben om handel en wapenhandel met dictators te drijven, en zo mee te helpen aan de onderdrukking en uitbuiting van de bevolking. En nu zouden we op hen moeten rekenen om de bevolking van Libië te bevrijden?

Alleen strijd van arbeiders en armen kan dictators verdrijven – de lessen van de revoluties in Tunesië en Egypte

De prachtige bewegingen in Tunesië en Egypte kunnen niet anders omschreven worden dan een revolutie in haar eerste stadium. De enorme werkloosheid en armoede verergerd door de stijging van de voedselprijzen, de uitzichtloze toekomst voor de jongeren, samen met de

brute repressie bracht de massa van de bevolking op het punt dat zij hun oude situatie niet langer konden verdragen. De massa van de armen, de arbeiders, de jongeren en delen van de middenklasse overwon de angst voor het regime, verscheen op het politieke toneel, in massademonstratie na massademonstratie, stakingen en bezettingen. Een ooggetuige van het Comité voor een Arbeiders Internationale in Tunesië schreef: "Inderdaad, je kan de revolutie voelen op straat. De schrijver John Reed beschreef in zijn beroemde boek over de Russische Revolutie van 1917, "Tien dagen die de wereld deden wankelen", hoe elke straathoek een publieke tribune werd. Vandaag de dag in Tunis bediscussiëren overall groepjes mensen de politiek, delen hun mening en opinie over de situatie. Hun situatie is drastisch veranderd, nu ze voor het eerst de mogelijkheid hebben om te zeggen wat ze werkelijk denken."

De massa's laten "de politiek" niet langer over aan ministers, journalisten en bazen, maar beginnen hun eigen lot in handen te nemen. Brute repressie van de bewegingen was alleen maar olie op het vuur; toegevingen stelden de massa's niet tevreden, maar moedigden aan, om door te gaan met de strijd.

Ook nu nog zien we dat Arabische machthebbers bereid blijken te zijn tot vergaande hervormingen, in een poging de bewegingen af te kopen. Recent nog beloofde de koning van Saoedi-Arabië een pakket ter waarde van 36 miljard dollar aan hypotheek, werkloosheidsuitkeringen en loonsverhogingen. De Sultan van Oman kondigde een verhoging van de werkloosheidsuitkering aan naar 400 dollar per maand. Dit laat eens te meer zien dat, zoals marxisten altijd hebben beargumenteerd, werkelijke hervormingen een neveneffect van revolutie zijn.

Tijdens de revolutionaire bewegingen waren er elementen van zelforganisatie van de arbeiders. Comités verdedigden de bevolking tegen gewelddadige bendes (vaak georganiseerd door het regime), zorgden voor voedseldistributie en medische verzorging (zoals op het Tahrirplein), bedrijfscomités in Tunesië ontsloegen

Revolte in Noord-Afrika en Midden-Oosten

managers die verbonden waren aan de corrupte klik van Ben Ali. In Egypte begonnen arbeiders zich ook te organiseren in onafhankelijke vakbonden.

Dergelijke comités kunnen, als ze uitgebreid worden naar alle wijken, bedrijven, universiteiten etc., de basis leggen voor een werkelijk revolutionaire regering in dienst van de bevolking. Het zouden ook dergelijke comités moeten zijn die in Tunesië en Egypte, waar verkiezingen zijn aangekondigd, de verkiezingen zouden moeten organiseren voor een Grondwetgevende Vergadering. In elke arbeidersrevolutie zijn steeds dergelijke comités opgekomen, die de organisatie van de maatschappij op zich nemen; bij de Russische Revolutie waren het deze comités, de sovjets, die de macht grepen – maar helaas onder het stalinisme weer van het toneel verdreven werden als organen van arbeidersmacht.

Er waren elementen van een dubbelmacht, van de arbeiders aan de ene kant en het oude regime aan de andere kant, bijvoorbeeld in Egypte: tijdens de bezetting van het Tahrirplein lag de macht gedeeltelijk op straat. Toen massa's demonstranten optrokken naar het gebouw van de staatstelevisie en het paleis, en tegen de achtergrond van een golf van stakingen van de arbeiders, koos het regime eieren voor zijn geld en offerde Mubarak op.



De revoluties in Tunesië en Egypte zijn nog niet voltooid. De dictators zijn weg, maar de regimes zitten er nog. En meer, het economisch systeem dat aan de basis ligt voor de armoede, werkloosheid en repressie, het kapitalisme, is nog in stand.

De krachtsverhoudingen zijn op het moment ten gunste van arbeiders en de armen, maar de regimes zullen proberen terug te komen en de beweging te breken; tenzij de revolutie voltooid wordt, de arbeiders en armen de volledige macht grijpen en komaf maken met het kapitalisme. Het uitbouwen van een partij van armen en arbeiders, gewapend met een socialistisch programma, is daarvoor zeer urgent.

Internationale effecten van de revolutie

De revolutionaire beweging, begonnen in Tunesië, heeft zich in een razend tempo verbreid over de hele regio. Er is geen land in Noord-Afrika of het Midden Oosten dat

nog stabiel is; van Marokko tot Iran zijn er demonstraties en protesten geweest. De diverse regimes hebben hierop soms met brutaal geweld gereageerd, met honderden doden tot gevolg, maar dit kon de bewegingen niet stoppen. Ook buiten de regio heeft de revolutie effect. Miljoenen over de hele wereld hebben de revolutie in Egypte live via internet kunnen volgen. De term 'revolutie' is geen abstractie meer of iets, uit een lang vervolgen tijdperk. Het is duidelijk geworden dat massastrijd dictators kan verjagen. De strijdbeweging in Wisconsin (Verenigde Staten) tegen de Republikeinse gouverneur Walker die de vakbonden wil breken, is mede geïnspireerd door de Egyptische revolutie; de betogers hebben het daar over "Hosni Walker".

Natuurlijk zijn er verschillen tussen de diverse landen in Noord-Afrika en het Midden-Oosten, en de bewegingen verlopen daarom ook niet overal hetzelfde. Zo is de bevolking in Libië meer verspreid en minder stedelijk, en spelen stammentegenstellingen een rol. Ghaddaffi lijkt in staat te zijn, gebruikmakend van de olierijkdom, om bepaalde stammen aan zich te binden.

Echter, als de arbeidersklasse zijn stempel op de beweging drukt en een duidelijk sociaaleconomisch eisenprogramma naar brengt, kunnen etnische, religieuze en stammentegenstellingen doorbroken worden. Zelfs zonder dat er een duidelijke arbeidersleiding was, waren Egyptische moslims en Koptische christenen solidair met elkaar. In Irak werd kort geleden betoogd met leuzen voor eenheid tussen sunnieten en shiïten, samen tegen "de dieven". In Libanon demonstreerden 10.000 mensen tegen sektarisme. Echter, zonder een duidelijke klassenbenadering vanuit de revolutionaire beweging, kunnen contrarevolutionaire krachten etnische, religieuze en stammentegenstellingen doen oplaaien. Die klassenbenadering ontbreekt in Libië. De Libische leiding van de oppositie is pro-imperialistisch, en de arbeidersklasse heeft nog niet zijn stempel op de strijd gedrukt.

Internationale solidariteit met de Libische bevolking – wat kunnen wij doen?

Hoe dan ook, uiteindelijk zal de situatie in Libië in het land zelf beslist worden, door de massa's van armen en arbeiders. Wij kunnen in het Westen hun strijd steunen; niet, door de buitenlandse militaire interventie te steunen, maar wel door actie te ondernemen vanuit de arbeidersbeweging. Het blokkeren van de export van olie en gas uit Libië kan het regime ernstig belemmeren; vakbondsleden met name in de haven van Rotterdam zouden de discussie moeten voeren over een boycot georganiseerd vanuit de vakbeweging. Op dezelfde wijze zouden medewerkers in de bankensector moeten onderzoeken, of het Libische regime gebruik maakt van het Nederlandse bankwezen, en zo ja, hun macht als werknemers gebruiken om deze tegoeden te bevriezen. De revolutie in Noord-Afrika en het midden Oosten is nog maar in het eerste stadium. De strijd zal verder gevoerd worden. De jongeren, armen en arbeiders verdienen onze steun voor hun revolutie.

VS

Wat is er allemaal aan de hand in Wisconsin?

In de Amerikaanse staat Wisconsin is er een massale protestbeweging aan de gang. Afgelopen februari, toen het conflict begon, en maart, zag het aantal demonstranten oplopen van 30.000 naar 200.000, werd het parlement van de deelstaat bezet, ontvluchtten de Democraten de staat en werd door bureaucratische manoeuvres toch de wetten doorgedrukt, maar lijkt er desondanks voorlopig geen einde te komen aan het verzet ertegen. Velen van de aanwezigen spreken over het parlamentsgebouw en de directe omgeving in de hoofdstad Madison als "Madison's Tahrir plein". Is de Arabische vonk overgeslagen naar de VS?

Van onze Amerikaanse verslaggevers

De directe achtergrond van de hevige protesten is wetgeving die werd voorgesteld door de gouverneur van de staat, de Republikein Scott Walker die recent nog werd gekozen met de steun van de Tea Party rechterzijde. De wet behelst een directe aanval op het functioneren van de vakbonden: Een verbod op collectief onderhandelen, arbeidsvoorwaarden, vakanties, arboregels, bonussen... Alles zou door de werkgever gedicteerd gaan worden. Werknemers zouden meteen gedwongen worden om een veel groter deel van het loon af te geven aan pensioenvoorzieningen en ziektekostenverzekeringen. Arbeidscontracten zouden niet langer meer duren dan een jaar en een er zou een jaarlijkse stemming worden ingesteld voor vakbondsafgevaardigden. Allemaal met het doel dat werknemers zich er niet meer de moeite zouden doen om lid te worden van een vakbond. De bepalingen die de wet maakt zijn zo'n transparante aanval dat het doel om de bonden in de publieke sector te breken algemeen wordt herkend voor wat het is.



Bezetting van het parlamentsgebouw in Madison, de hoofdstad van Wisconsin.

Deze protestbeweging is de grootste in omvang sinds het protesten tegen de Vietnam oorlog. Veel scholen waren een week dicht, omdat leraren zich massaal ziek melden om mee te doen aan de protesten, samen met vele duizenden middelbare scholieren. Niet alleen in de hoofdstad Madison, maar in vele steden en dorpen waren er betogingen van honderden, soms wel duizenden. Walker dreigde om de Nationale Garde (reservisten) in te zetten tegen de demonstranten.

Om de wet goed te praten stelt Walker dat Wisconsin onder druk staat door een groot begrotingstekort. Dit is echter een leugen van het formaat zoals wij ze ook in Nederland tegenkomen. Eind januari nog stopte de gouverneur en het Republikeins-gedomineerde parlement lang genoeg met het zeuren over het begrotingstekort om er een vette belastingverlaging voor de rijken door te drukken...

Walker heeft in feite genoeg stemmen om de wet erdoor te drukken, maar de Democraten namen een tactische manoeuvre: Geen van de 14 senatoren ging naar de zitting zodat het quorum voor een geldige zitting niet werd gehaald. Om een wet te omzeilen die senatoren verplicht alle zittingen bij te wonen als men in Wisconsin is, trokken de Democratische senatoren naar Illinois en verbleven daar voor drie weken. De reden van deze manoeuvre ligt in het simpele gegeven dat de Democraten veelal afhankelijk zijn van de vakbondsdonaties en de ondersteuning die ze krijgen bij verkiezingen.

Natuurlijk staan de Democraten niet voor een pro-arbeider politiek, maar de ondersteuning van deze wet zou zelfs de conservatieve vakbondsleiding de Democratische steun kunnen doen heroverwegen. Maar de partij staat hierbij voor een dilemma: Er is immers nog een veel grotere pot met geld, de grote bedrijven, en dat zijn veelal dezelfde bedrijven die nu de Republikeinen steunen.

Desondanks namen de Republikeinen de wet toch aan op 9 maart. Dit veroorzaakte direct een volkswoede waarbij duizenden arbeiders en scholieren de politie overweldigde aan de ingangen van het parlamentsgebouw en het wederom bezette. Op 12 maart was er de grootste demonstratie tot nog toe: 200 000 betogers tegen deze wet. Een bijzonder groot verzet in een staat met slechts 5,6 miljoen inwoners! De rechter heeft de gouverneur op het moment van schrijven (21 maart) teruggefloten, maar die wil van geen wijken weten en spant hoger beroep aan.

Strategie van de heersende klasse

Het politiek spel is echter slechts toneel. Wetgeving vergelijkbaar met die van Wisconsin staat nu ook op de agenda voor een aantal andere staten. De uitkomst in Wisconsin is daarom belangrijk voor het hele land. De vakbonden in de publieke sector zijn de sterkste van alle sectoren in de VS (net zoals in Europa), met 36% van

VS

de werknemers als lid van de vakbond. Dit tegenover slechts 7% in de private sector. De publieke sector vakbonden hebben over het algemeen zich goed kunnen verweren tegen de neoliberale aanvallen door de jaren heen, omdat overheden niet direct voor winst werken en daardoor minder zijn overgeleverd aan kapitalistische concurrentiedruk. En veel van de diensten in deze sector, zoals onderwijs, openbaar vervoer, etc., kunnen niet worden verscheept naar lage-lonen landen.

Deze sector is daarom een doorn in het oog van de kapitalisten, omdat de relatief goede arbeidsomstandigheden (ten opzichte van andere sectoren voor wie dit vrijwel is verdwenen) ze minder afhankelijk maakt van de behoeften van de baas en deze arbeiders daardoor minder snel geïntimideerd zijn. Het is een levende herinnering aan hoe de dingen waren voor alle arbeiders vóór het tijdperk van Thatcher en Reagan.

Geen "zuiger"

Het verzet van de arbeiders in Wisconsin en andere staten is niet slechts een antwoord op de aanvallen op de vakbond aan het thuisfront, maar zijn juist ook een gevolg van de opstanden in de Arabische wereld. Het geeft aan dat globalisatie twee kanten op werkt: Zowel in de richting van de kapitalisten in de vorm van een grotere internationale mobiliteit van kapitaal, maar ook tegen de heersende klasse doordat verzet een aanstekend effect kan hebben op globale schaal met een ongekeerde snelheid.

Wisconsin geeft aan dat zelfs de meest inschikkelijke arbeiders grenzen hebben in hoeveel ze nemen van een heersende elite die zich nu dusdanig arrogant opstelt, dat het wordt vergeleken met de kliek rondom Mubarak. Wisconsin geeft ook aan dat zelfs de meest uitgeholde en gedemoraliseerde vakbeweging de potentie heeft om een kern van verzet te vormen tegen neoliberale aanvallen.

Maar deze beweging heeft ook op een negatief vlak een parallel met de opstandige massa's in Caïro en Benghazi: Het vrijwel volledig gebrek aan een politieke leiding. Trotski schreef eens over de Oktober revolutie dat de Bolsjeviken vergelijkbaar waren met de zuiger van een stoommachine en de massa's met de stoom. Vandaag is er echter geen "zuiger", geen massapartij van de arbeidersklasse.

Het vacuüm wordt daarom opgevuld door vakbonds-bureaucraten die loyaal zijn aan de Democraten. Deze bureaucraten weten ook wel dat er meer op het spel staat dan economische belangen. Uiteindelijk staat de vraag ter discussie of vakbonden wel mogen bestaan. Ze zullen daarom een zekere vorm van verzet organiseren, omdat zonder de vakbonden ook hun baan op de tocht staat. Maar dit is slechts zeer beperkt. Velen van deze bureaucraten hebben zich al gewonnen gegeven aan Walker met slecht het magere compromis om nog steeds

collectief te mogen onderhandelen als ruilmiddel.

Aan de andere kant is er nu de roep ontstaan om Walker te herroepen, een eis die steeds populairder wordt. Maar een herroep procedure gaat ongeveer een jaar duren, kostbare tijd in een situatie als deze. En dan nog is er geen garantie dat dit ook lukt. Daarbij zal het de huidige wet niet terugdraaien.

Het is nu daarom tijd om te bouwen aan een massabeweging die in staat is om deze wet terug te draaien. Daarbij moet gewerkt worden aan massale demonstraties, bedrijfsbijeenkomsten, stakingsacties en scholieren protest op de dag dat de wet in gaat, op 4 april.

Walker heeft getoond dat hij niet wijkt voor enkel protesten. Daarom dat onze Amerikaanse zusterorganisatie, Socialist Alternative, al vanaf het begin af aan heeft gesteld dat om te winnen we onze volledige kracht moeten aanwenden, zoals bij het organiseren van een eendaagse algemene staking in de hele staat.

Dit kan riskant zijn, zoals de vakbonds-bureaucratie maar al te graag herhaalt, omdat het zou kunnen leiden tot massa-ontslag van de stakers als het op deze manier de wet overtreed. Het is daarom zaak om massaal en zo volledig mogelijk te organiseren. Hoe kan men immers alle leerkrachten, verplegers en buschauffeurs ontslaan? Bovendien is de arbeidersbeweging opgebouwd op het feit dat het bereid was de wet te overtreden. Walker heeft zelf de wet overtreden door zijn beleid aan te nemen, waarom de arbeiders niet? Het is zaak dat de beweging van onderop wordt georganiseerd en dat de vakbonden worden omgevormd tot democratische strijdorganisaties.

Daarbij is het belangrijk dat er wordt gewerkt aan onafhankelijke politieke vertegenwoordiging van de arbeidersbeweging. Wie vervangt de Republikeinen immers? De Democraten? Ze worden beide ondersteunt door de grote bedrijven. Arbeiders moeten hun eigen kandidaten naar voor schuiven als stap naar een massapartij die als echte stem dient van de belangen van arbeiders en jongeren.



Japan

Natuurrramp legt falen kapitalisme bloot

Tragedie voor arbeiders

De situatie in Japan is een ingewikkelde en langdurige ramp voor de arbeiders in dat land. Er was een zware aardbeving, gevolgd door een verwoestende tsunami en er is de mogelijkheid van een nucleaire ramp. De aardbeving en de tsunami waren de snelle killers, een nucleaire ramp is meer een trage killer, maar het is niet de enige. Onder de trage killers zijn het gebrek aan water, voedsel, verwarming, medicijnen, de kou en ziekte in het getroffen gebied. En dan zijn er nog de economische gevolgen in Japan en voor de wereldeconomie.

Door Michiko Kameyama en Pieter Brans

De aardbeving en de tsunami zijn natuurrampen. Er is al veel gezegd over de hoge mate van paraatheid voor deze calamiteiten, maar er is weinig gezegd over de locatie van steden en dorpen. Japanse huizen zijn lichte houten constructies die vrij goed bestand zijn tegen aardbevingen, maar ze zijn zeer kwetsbaar voor tsunami's als ze gebouwd zijn in lager gelegen gebieden. Maar op dit moment zijn de problemen rond de hulpverlening de belangrijkste.



Een gezin verlaat het rampgebied met de weinige bezittingen die ze na de aardbeving nog over hebben.

Bijzonder kwetsbaar zijn de oudere en jongere leden van de samenleving. Al veel oudere mensen zijn gestorven als gevolg van de moeilijke leefomstandigheden in de opvanghuizen, er zullen er veel meer sterven omdat ze niet in staat zijn om uit hun huizen te komen en hulp te krijgen. Zoals uit internationale rapporten blijkt, zijn veel dorpen en steden niet bezocht door reddingswerkers. Vele daarvan zijn dorpen en steden van slechts doden. De komende weken en maanden zullen er slachtoffers worden gevonden en het zal niet gemakkelijk zijn om drinken, voedsel en

onderdak voor mensen in de opvangcentra te leveren. Op een persoonlijk niveau is er een eindeloos aantal tragedies. Voorbeelden zijn elke dag op de televisie te zien.

Indien er nog meer dood en lijden moet worden voorkomen is het essentieel dat er onmiddellijke zelforganisatie van werkende mensen en lokale gemeenschappen plaatsvindt in door de aardbeving getroffen gebieden om hulptaken te overzien en democratisch de behoeften van de wederopbouw vast te stellen.

De situatie rond de kerncentrale in Fukushima is nog steeds een grote bedreiging. Deze kerncentrale is 40 jaar oud en stond op het punt in februari te worden gesloten. De Tokyo Electric Power Company (TEPCO) en de Japanse regering hebben besloten hem nog tien jaar te laten draaien! Onnodig te zeggen dat deze beslissing, zonder twijfel geboren uit hebzucht en verlangen naar meer winst, grenst aan het krankzinnige.

Veel hoogleraren in de atoomwetenschap zijn verschenen op tv-schermen en in kranten om techniek uit te leggen, maar de feiten zijn dat alle reactoren in groot gevaar verkeren van kernsmelting, sommige staan al dagen in brand. Bassins met verbruikte brandstofstaven zijn gebouwd in de reactoren! Maar in bassins met grote hoeveelheden (11.125 staven, vier maal de inhoud van de reactoren!). Sommigen zijn nog maar kort geleden uit de reactoren gehaald en zijn nog steeds zeer actief. Niettegenstaande al het gepraat over veiligheid in de ontwerpen van nucleaire reactoren, is het duidelijk dat deze opslag in de binnenste kernen van de reactoren zeer gevaarlijk is. Het lijkt ook dat hun locatie hoger in de reactorgebouwen bij de aardbeving veel koelwater verloren heeft laten gaan, wat in combinatie met scheuren heeft geleid tot blootstelling van de staven aan elkaar.

Japan

Deze staven zijn bekleed met een metaal genaamd zirkonium, dat kan branden wanneer het wordt blootgesteld aan de extreme temperaturen van kernsplijting als ze niet gekoeld worden. Eenmaal aangestoken brandt het metaal zeer warm en kan nauwelijks worden gedoofd. Al verandert de situatie voortdurend, het is duidelijk dat als een nucleaire catastrofe vermeden kan worden, dan zal dat een kwestie zijn van geluk en niet van ontwerp.

Werknemers op de Fukushima voeren een heroïsche strijd om verdere rampen te voorkomen onder ondraaglijke arbeidsomstandigheden, maar er

de getroffen gebieden. De regering zal niet aarzelen om sociale programma's te plunderen met het argument dat de fondsen dringender nodig zijn voor de aardbeving en de gevolgen daarvan.

Hoewel het getroffen gebied geen industrieel centrum is, zal de productie eronder lijden. Het is nogal simpel gesteld om te geloven dat de omvang van de vernietiging ertoe zal leiden dat mensen geld uitgeven om dingen te vervangen. Veel oudere mensen hebben gewoon niet het geld om een nieuw huis te laten bouwen. Het opruimen van de rotzooi kost vele maanden en zal duur worden. Het is heel goed mogelijk dat bouwvakkers zullen worden tewerkgesteld op goedkope wederopbouwprojecten. Andere werknemers zullen ook worden geconfronteerd met het probleem dat ze zal worden gevraagd om 'hun eisen te beperken' vanwege deze nationale ramp... De overheid zal haar plannen om de BTW te verhogen naar voren halen om te betalen voor de ramp en korten op de kinderbijslag.

Wat de gevolgen voor de wereldeconomie betreft: Japan zal veel geld terugtrekken om de wederopbouw te financieren. De yen zal hoog zijn vanwege die 'terugkeer' en het wegtrekken van investeerders uit Japan, waardoor de export bemoeilijkt. Verkoop van activa in termen van vastgoed en aandelen zullen de prijzen drukken. Als de olie-gestookte centrales moeten draaien op maximale capaciteit, is een stijging van de behoefte van Japan aan olie waarschijnlijk. De Japanse economie is al ongeveer 20 jaar in het slop en dat zal het waarschijnlijk ook blijven voor de volgende 10 jaar. Japan is allang niet meer in staat de om de wereldeconomie vooruit te trekken.

Als kapitalisten en de regering hun zin krijgen, zullen de arbeiders de kosten van de aardbeving, de tsunami en de mogelijke nucleaire ramp betalen. Als je dat wilt vermijden en de wederopbouw wilt laten slagen, moet de gehele economie worden genationaliseerd onder de democratische controle van de arbeidersklasse, om te beginnen met de energie en de bouwbedrijven.



Kinderen worden gecontroleerd op besmetting met radioactieve straling.

moet wel voor worden gezorgd dat zij niet worden gedwongen helden tegen hun eigen bestwil te zijn. Het is absoluut noodzakelijk dat zij na zeer korte tijd worden afgelost door anderen, zodat de blootstelling kan worden beperkt tot een minimum. Hetzelfde geldt voor de brandweerlieden en leden van de Self Defence Force. Al 5 werknemers zijn gedood en 22 gewond. Het Japanse kapitalisme heeft altijd gezegd dat ze niet te afhankelijk van olie voor energie willen zijn, maar kijk naar het monster waar zij nu afhankelijk van zijn!

Japan heeft dringend behoefte aan een volledige herziening van haar energiebeleid (30% afhankelijk van kernenergie van 54 reactoren). Grote investeringen in schone vormen van energie zijn nodig. Anders zal de nucleaire industrie dit soort rampen blijven produceren.

Het is ook duidelijk dat in Japan de overheid grote sommen geld nodig heeft voor de hulpoperatie, beperkt als die is, en later voor de wederopbouw van



Een lange rij wachtenden voor een supermarkt.

Onderwijs

Nee tegen de onderwijsbezuinigingen!**Voor massale studentenacties en een gezamenlijke strijd van jongeren en werkenden tegen dit asociale kabinet!**

De afbraak van het onderwijs en de studiefinanciering heeft al enorm verzet opgeroepen van studenten, met als hoogtepunt de demonstratie van 20.000 studenten op 21 januari. En terecht! De plannen van het kabinet betekenen een enorme aanval op studenten en de kwaliteit van het onderwijs. Tienduizenden studenten dreigen een collegegeld van 5000 euro per jaar te moeten gaan betalen en de studiefinanciering voor de masterfase dreigt afgeschaft te worden. Studeren kan straks alleen nog maar als je rijke ouders hebt – of als je jezelf voor tienduizenden euro's in de schuld steekt. Het verzet moet verder gezet worden!

62.000 zogenaamde "langstudeerders" dreigen in september het gewone collegegeld plus 3000 euro boete te moeten gaan betalen door de invoering van de zogenaamde "Halbe-heffing". Rechtse politici doet het voorkomen alsof deze "langstudeerders" een stelletje luilakken zijn, die best een deel van de hoge kosten van het onderwijs mogen bijdragen. Echter, bijna de helft van de langstudeerders blijkt vertraging op te lopen door ziekte (23%) of een verkeerde studiekeuze (25%).

De studieduur is al flink ingeperkt: voorgaande regeringen hebben de studieduur ingekort van zes naar vier jaar, daarna is ook nog eens de prestatiebeurs ingevoerd, waardoor je al gestraft wordt als je niet snel genoeg studeert. Daarnaast wil deze regering ook nog eens dat de basisbeurs voor de masterfase verandert van een gift in een lening, en de OV-kaart voor deze groep afgeschaft wordt! Het gaat steeds om botte bezuinigingsmaatregelen. Maar studenten hebben de tekorten bij de overheid niet veroorzaakt; de rechtse politici hebben voor tientallen miljarden de rijke bankiers gered, en willen nu de rekening van de crisis bij ons leggen. Dit is onacceptabel!

Wij eisen daarom:

Nee tegen de Halbe-heffing, geen boete voor "langstuderen"!

De studieduur terug naar zes jaar! Geen afbraak van de studiefinanciering en OV-kaart!

De afgelopen jaren zijn meer jongeren gaan studeren, in 2009 waren dat er 12% meer. De economische crisis dwingt jongeren daartoe; het aantal bijstandsuitkeringen bijvoorbeeld, aan mensen onder de 27 jaar is sinds 2008 met 64 procent gestegen tot 35.000 eind 2010. Wil je met de huidige werkloosheid nog een kans hebben op een beetje redelijke baan, dan heb je geen keus dan door te leren. Maar die weg wordt nu steeds meer afgesneden door dit kabinet. Terwijl het aantal studenten de laatste jaren is gestegen, wil de regering in 2012 190 miljoen korten op de universiteiten en hogescholen. Overvolle collegezalen, docenten die hun baan verliezen

en opleidingen die moeten sluiten zal het gevolg zijn als deze plannen doorgaan. Ook over de langere termijn genomen zijn de middelen voor onderwijs fors verminderd. In de zeventiger jaren werd nog 7% van het BNP (bruto nationaal product) aan onderwijs uitgegeven, in 2010 was dat nog maar 5,6%!

Wij eisen daarom:

Geen bezuinigingen, maar investeringen in het onderwijs!

Uitgaven aan onderwijs terug op het nivo van 7% van het BNP!



Voor het moment is het belangrijk dat de studentenprotesten doorgezet worden, ook als de Halbe-heffing door de Tweede Kamer komt. Er staat teveel op het spel. Slechte wetten kunnen, ook als ze al ingevoerd zijn, door massaal verzet weer teruggedraaid worden.

We mogen ook niet in de val trappen van het kabinet van verdeel- en-heers: jongeren, werklozen en werknemers moeten zich niet tegen elkaar laten uitspelen, wie het meeste de pineut is bij de bezuinigingsrondes. Studenten zouden samen moeten vechten met al die andere mensen die in verzet komen, zoals werkers in de publieke sector,

Onderwijs

het speciaal onderwijs en in het openbaar vervoer tegen deze asociale regering. Dat maakt het verzet ook veel sterker, dan wanneer studenten als groep alleen protesteren. De onderwijsbezuinigingen zijn onacceptabel, niet alleen voor studenten zelf, maar evengoed voor scholieren, ouders die hun kinderen willen laten studeren, docenten.... De hele bevolking is de dupe als de onderwijsbezuinigingen doorgaan! Omgekeerd zijn de bezuinigingen op de sociale zekerheid, cultuur, kinderopvang etc. ook absoluut niet in het belang van studenten. Een gezamenlijke strijd tegen alle afbraakplannen is dan ook noodzakelijk, van studenten, werkenden, werklozen samen!

Waar de gevestigde rechtse partijen heen willen (en waarin ze gesteund worden door de besturen van universiteiten) is een elite-onderwijs. Ze zouden het liefst een "sociaal leenstelsel" willen invoeren waarbij de studiebeurs als gift volledig afgeschaft wordt, en studenten voor hun levensonderhoud en studiekosten alles zouden moeten lenen. Zij zien onderwijs als een kostenpost, waar flink in gesnoeid moet worden, omdat de ondernemers nu het kapitalistisch systeem in crisis is toch niet zoveel hoger opgeleiden nodig hebben....

Maar wij hebben wel toegankelijk en goed hoger onderwijs nodig! Iedereen heeft het recht zich te ontwikkelen en zijn kwaliteiten te benutten; wij hebben met zijn allen artsen, verpleegkundigen, milieudeskundigen, etc. hard nodig. Het hoger onderwijs moet toegankelijk zijn, ook voor

jongeren uit arme gezinnen die willen doorleren. Daarvoor is het nodig dat zij niet opgescheept worden met torenhoge schulden als ze gaan studeren, of moeten ploeteren met allerlei bijbaantjes om het hoofd boven water te houden.

Het kapitalisme heeft niet langer jongeren een toekomst te bieden. De economie is fundamenteel in crisis; economische ervaringen zijn slechts tijdelijk en zwak, en worden gevolgd door economische neergang. Dat betekent dat de ondernemers en hun vrienden in de politiek de jongeren en de werkenden steeds weer willen laten bloeden voor de crisis van hun systeem, door onderwijs, sociale zekerheid ed. steeds verder af te breken.

"Socialistisch Alternatief" vecht voor een maatschappij, waarin de behoeften van de bevolking centraal staan en niet de winsten van enkele miljonaars. Door het in gemeenschapshanden brengen van de grote bedrijven en banken, en het instellen van een democratisch geplande economie, is het mogelijk te voorzien in de behoeften van allen: studenten, werkenden, ouderen.... Dan zou het ook mogelijk zijn voldoende middelen voor onderwijs vrij te maken, en onderwijs gratis te maken. Les- en collegegeld zouden afgeschaft kunnen worden, en een studieloon ingevoerd waar je goed van rond kan komen. Er zouden banen geschapen kunnen worden in de zorg, het onderwijs, openbaar vervoer, voor bescherming van het milieu... Wil jij ook meevechten voor zo'n socialistische maatschappij, sluit je dan bij ons aan!



Racisme

Nee tegen deze regering van verdeel-en-heers! Pak de miljonnairs aan, niet de asielzoekers!

De veertienjarige Sahar, geboren in Afghanistan, maar opgegroeid in Nederland, moet van minister Leers (CDA) terug naar Afghanistan. Was deze regering niet fel gekant tegen de vrouwenonderdrukking door de islam? Blijkbaar niet, want Sahar, die perfect Nederlands spreekt en op het gymnasium zit, wordt door Leers naar alle waarschijnlijkheid de boerka ingejaagd. Het is een voorbeeld van het hypocriete gedrag van CDA, VVD en PVV. Asielzoekers worden tot zondebokken gemaakt, om de aandacht af te leiden van hun asociale beleid dat alle gewone mensen treft – Nederlanders en migranten.

Door Barbara Veger

Doordat veel vluchtelingen jarenlang moeten procederen om asiel te verkrijgen, zijn zijzelf, en zeker hun kinderen, vaak volledig ingeburgerd op het moment dat het definitieve besluit valt – vaak een afwijzing. De “oplossing” die Leers bedacht heeft voor deze schrijnende situaties is: schop de asielzoekers het land uit nog voordat hun kinderen geïntegreerd zijn! Leers stelt voor de asielprocedure aanzienlijk te verkorten, lees: verslechteren. Als de eerste aanvraag van een asielzoeker afgewezen wordt, mag deze niet doorprocederen in Nederland tenzij er “nieuwe feiten” zijn, maar wordt meteen het land uitgezet. Ook wordt er gesneden in het geld dat advocaten van de overheid krijgen om een vervolprocedure te voeren.

Het wordt, kortom, vluchtelingen nog moeilijker gemaakt om asiel in Nederland te verkrijgen.

Maar als de bazen migranten kunnen misbruiken als goedkope arbeidskrachten, zoals de Poolse gastarbeiders in de bouw en in de kassen, worden de deuren van de immigratie wijd open gezet. Zolang zij tenminste winst opleveren voor de Nederlandse bazen. Minister Kamp van Sociale Zaken kwam onlangs met plannen om werkloze Polen die een bijstandsuitkering aanvragen of voor overlast zorgen terug te sturen naar hun land van herkomst. Premier Rutte zei al in 2008: ‘Vrijwillige migranten hebben wat mij betreft de eerste tien jaar geen recht op bijstand. Geen baan? Dan gaan ze maar terug naar Polen. De Verenigde Staten hanteren hetzelfde principe: als je geen baan hebt, dan lazer je weer op.’

Niet alleen Wilders, maar ook Leers spreekt over de hoge kosten van immigratie. Ze spreken niet over de opbrengst van de uitbuiting van arme landen door Westerse en Nederlandse multinationals. Ze doen het voorkomen alsof migranten en vluchtelingen op de zak teren van de gewone blanke Nederlander. Maar het zijn de rijken die op onze zak teren! De kloof tussen arm en rijk blijft groeien, in Nederland en internationaal. In 2008 hadden de 225 rijkste mensen ter wereld samen evenveel bezit als het inkomen van de armste 2,5 miljard mensen. In 2011 bezitten de 1210 miljardairs van de wereld een recordbedrag van 4,5 biljoen dollar, 1 biljoen meer dan vorig jaar (1 biljoen dollar is 1.000.000.000.000 dollar). Ondertussen moet de helft van de wereldbevolking rondkomen van 2 dollar per dag....



De 14-jarige Sahar, opgegroeid in Nederland, moet terug naar Afghanistan.

Het cynische is, dat partijen als CDA en VVD staan te trappelen om militair in te grijpen in landen als Afghanistan, om hun vriendjes in het bedrijfsleven aan goedkope grondstoffen en goedkope arbeidskrachten te helpen. Wie op de vlucht slaat voor het oorlogsgeweld, voor honger of armoede, waar Westerse regeringen en multinationals voor een groot deel voor verantwoordelijk zijn, vindt de deur in het Westen gesloten.

“Socialistisch Alternatief” en onze zusterorganisaties in 40 landen, vechten voor een wereld waarin niemand hoeft te vluchten. Wij steunen de strijd van arme mensen, arbeiders en jongeren internationaal. En wij vechten voor een socialistische wereld; op basis van een socialistische omwenteling van de maatschappij, kan er genoeg geproduceerd worden om iedereen – in het Westen en in de arme landen – in zijn behoeften te voorzien.

Waar wij voor staan

Werk en inkomen

- * Voor het afschaffen van de BTW op levensmiddelen.
- * Verhoog de winstbelasting.
- * Voor een minimumloon van 10 euro netto per uur zonder uitzonderingen vanaf 18 jaar. 200 euro loonsverhoging ineens ter compensatie van de gestegen prijzen. Voor een herinvoering van de automatische prijsindex om de inflatie te compenseren.
- * Voor een 32-urige werkweek met behoud van inkomen en volledige herbezetting door nieuw gecreëerde banen. Garantie op passend werk voor iedereen.
- * Een einde aan de flexibilisering. Alle arbeiders, inclusief parttimers, invalkrachten en migranten werkers hebben recht op dezelfde arbeidsrechten en loon. Gelijk loon voor gelijk werk!
- * Voor een nationalisatie onder arbeiderscontrole en -beheer van alle bedrijven die massaontslagen willen doorvoeren.

Sociale en publieke voorzieningen

- * Een einde aan de privatiseringen. Voor een investeringsprogramma in het onderwijs, de gezondheidszorg, het openbaar vervoer en de NUTS-bedrijven om de jaren van bezuinigingen in te halen. Voor een (her)nationalisatie van deze vitale sectoren onder gemeenschapscontrole en -beheer. Voor gratis toegang tot deze diensten.
- * Voor een grootscheeps programma van sociale woningbouw om de enorme tekorten in goedkope en goede woningen op te lossen. Een einde aan de grondspeculatie die de huizenprijzen de pan doet uitschieten; alle grond in gemeenschaps handen.
- * Maak besteding van publieke gelden ook voor iedereen controleerbaar door middel van democratische raden waar zowel de arbeiders van deze diensten zitten als hun gebruikers.
- * Voor een herstel van de sociale zekerheid. Alle uitkeringen en pensioenen omhoog naar 100% van het laatst verdiende loon met het minimumloon als ondergrens en een koppeling aan de lonen.

Arbeidersbeweging

- * Voor een strijdbare en democratische vakbeweging. Een vertegenwoordiger in de vakbeweging mag niet meer verdienen dan de gemiddelde geschoolde arbeider en dient door de achterban gekozen en direct afzetbaar te zijn.
- * Voor het recht om te demonstreren en te protesteren! Nee tegen zogenaamde antiterreur-wetten die onze democratische rechten beknotten.
- * Voor de opening van de boeken van de grote bedrijven. Deze zeggen zogenaamd verlies te draaien terwijl het ze gaat om winstmaximalisatie. Laat ze maar eens bewijzen hoeveel verlies ze draaien, hoeveel ze investeren in hun materiaal en in hun personeel.

Stop racisme en fascisme!

- * Schaf de racistische immigratiewetgeving af. Onmiddellijke sluiting van alle vluchtelingengevangnissen.
- * Los het armoede- en oorlogsprobleem op in de ontwikkelingslanden waardoor mensen vluchten. Gelijke rechten voor iedereen die hier woont, inclusief actief en passief kiesrecht voor migranten.
- * Geen spreekrecht voor nazi's. Voor mobilisering van massale tegenacties om te voorkomen dat extreemrechts zich kan organiseren en manifesteren.
- * Voor een socialistisch alternatief op het kapitalisme; ontmasker de volksmennerij van rechtspopulisten als Wilders en Verdonk.

Socialistische Partij

- * Voor een strijdbare SP die opkomt voor een alternatief op het kapitalisme. Nee tegen coalities onder neoliberale vlag.
- * Voor het standpunt dat de SP lokaal of op andere niveaus waar de partij in een machtspositie zit de burgerlijke wet kan overtreden in naam van de werkende mensen, jongeren en armen in de samenleving. It is better to break the law, than to break the poor.
- * Voor een politieke en democratische leiding van de SP om zo de strijd te organiseren tegen dit kabinet.

Socialisme en internationalisme

- * Onteigening van de grote bedrijven die de economie domineren: industrie, infrastructuur, banken en andere financiële instellingen. Compensatie van aandeelhouders alleen op basis van bewezen behoefte.
- * De productiemiddelen in handen van de gemeenschap en democratisch gepland voor de voorziening in de behoeften van de miljoenen, niet de miljonairs.
- * Voor volledige democratie. Alle functionarissen worden gekozen en staan onder controle van diegenen die hen gekozen hebben: niet alleen de regering en de volksvertegenwoordiging, ook de bestuurders van bedrijven, de rechters en de politicommissarissen.
- * Voor een vrijwillige federatie van socialistische staten in Europa als alternatief op het EU van de bazen. Dit als eerste stap op weg naar een wereldfederatie van socialistische staten!

Vrede

- * Geen steun aan imperialistische inmenging of oorlogen. In plaats daarvan steun aan de arbeidersbeweging in het buitenland, die als enige in staat zal zijn voor blijvende vrede en democratie te zorgen.
- * Geen deelname aan 'vredesmissies' die, waar dan ook ter wereld, slechts de belangen van de Westerse multinationals dienen en het terrorisme zullen stimuleren, in plaats van het welzijn van de gewone mensen te verbeteren.
- * Nederland uit de NAVO, de WTO en de Wereldbank. Geen steun aan imperialistische instrumenten van de heersende elite.

Milieu

- * Voor grootscheeps onderzoek en ontwikkeling van alternatieve vormen van energie, zoals uit zon en wind.
- * Pak de vervuiling bij de bron aan, voor schonere productie-technieken in de industrie. De energiebedrijven in publiek bezit. Controle vanaf de werkvloer op het naleven van de bestaande milieuwetgeving en veiligheidsmaatregelen.
- * Voor een uitbreiding en het gratis beschikbaar stellen van het openbaar vervoer als alternatief voor de auto.